

РЕШЕНИЕ

№ 10326

гр. София, 16.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в публично заседание на 06.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

като разгледа дело номер **12776** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.
Образувано е по жалба на М. В. М. ЕГН [ЕГН], чрез адв.К. Ч. със съдебен адрес – [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005392/06.11.2025 г. по чл.171 т. 4 от Закона за движение по пътищата, издадена от Г. В. Б. – началник група отдел „Пътна полиция“ СДВР
Релевират се доводи за незаконосъобразност на оспорената ПАМ доколкото при издаването ѝ не са спазени административнопроизводствените правила и материалния закон. Твърди се, че административният орган неправилно е приел, че на жалбоподателя са отнети общо 48 точки. Изтъква се, че част от цитираните в оспорения акт наказателни постановления не са влезли в сила и са обжалвани пред Софийски районен съд, респ. не са налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 4 ЗДвП. По тези съображения се иска отмяна на заповедта.
В съдебно заседание оспорващият не се явява лично, представлява се от адв. Ч., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разности по представен списък.
Ответникът – Г. В. Б. - НАЧАЛНИК ГРУПА КЪМ СДВР, ОТДЕЛ "ПЪТНА ПОЛИЦИЯ" - СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. П., оспорва жалбата с представен писмен отговор и иска отхвърлянето ѝ, като подробни съображения излага в писмени бележки депозирани в проведеното съдебно заседание на 16.12.2025 г. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност по отношение на претендираното адвокатско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 61 -ви състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Обжалваната ЗППАМ е издадена на основание чл. 171, т. 4 ЗДвП. В мотивите на акта е посочено, че на водача М. В. М. са отнети всички контролни точки, с влезли в сила наказателни постановления /НП/, както следва:

НП № 22-4332-027939/04.01.2023 г. с което му е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв. по чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП, връчено на 19.01.2023 г. и влязло в законна сила на 03.02.2023 г., с което са отнети 6 контролни точки.

НП № 23-4332-000582/23.01.2023 г. с което му е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв по чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП, връчено на 30.01.2023 г. и влязло в законна сила на 14.02.2023 г., с което са отнети 6 контролни точки.

НП № 23-4332-015401/03.08.2023 г. с което му е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв по чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП, връчено на 03.11.2023 г. и влязло в законна сила на 18.11.2023 г., с което са отнети 8 контролни точки.

НП № 23-4332-025150/19.10.2023 г. с което му е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. по чл. 183, ал.5, т.1 и 50 лв по чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП, връчено на 03.11.2023 г. и влязло в законна сила на 18.11.2023 г., с което са отнети 18 контролни точки.

НП № 24-4332-022622/26.09.2024 г. с което му е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв по чл. 183, ал.4, т.6 от ЗДвП, връчено по чл, 58, ал.2 от ЗАНН с ДЗ от 09 РУ-СДВР на 21.07.2025 г. и влязло в законна сила на 05.08.2025 г. и са му отнети 8 контролни точки

НП № 25-4332-013724/26.09.2025 г. с което му е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв. по чл. 183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП, връчено на 11.09.2025 г. и влязло в законна сила на 26.09.2025 г., с което са му отнети 10 контролни точки

НП № 25-4332-015468/03.07.2025 г. с което му е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв. по чл. 183, ал.4, т.6 от ЗДвП, връчено на 11.09.2025 г. и влязло в законна сила на 26.09.2025 г. и са му отнети 8 контролни точки.

С Наказателно постановление № 25-4332-016914/11.07.2025 г., връчено и влязло в сила на 26.09.2025 г., са му отнети 10 /десет/ контролни точки;

Общо отнетите контролни точки за отчет на извършените наказания с влезли в сила наказателни постановления на лицето са 74 /седемдесет и четири /, след частично възстановени 26 контролни точки с протокол № 24 от 27.03.2024г., и протокол №4/05.04.2025г, отнетите са 48 /четиридесет и осем/. Броят на максималния размер е 39, определен в Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 г. за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение (Наредба № Из-2539). Прието е, че с отнемането на всички контролни точки М. М. е загубил придобитата правоспособност и съгласно чл. 157, ал. 4 ЗДвП е бил длъжен да върне свидетелството си за управление на МПС в съответната служба на МВР. В заключение е посочено, че са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 4 ЗДвП.

По делото е приобщена административната преписка, допълнително са представени от жалбоподателя писмени доказателства, във връзка с депозираните в Софийски районен съд жалби съответно срещу Наказателно постановление НП № 24-4332-022622/26.09.2024 г., Наказателно постановление № 25-4332-016914/11.07.2025 г. и срещу НП № 25-4332-015468/03.07.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. С т. 1.3 от заповедта посочените в т. 1.3.1, 1.2, 1.3.3 и 1.3.4 служители към областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Предвид законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 1 – служителите от отдел „Пътна полиция“ при СДВР - полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. В такова качество ответникът е издал процесната ЗППАМ с оглед приложеното по делото удостоверение, видно от което съгласно Заповед № 8121К-12547/12.09.2024 г. на Министъра на вътрешните работи, старши инспектор Г. В. Б. е назначена на длъжност началник на група 01 „Административно –наказателна дейност“ в 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, поради което съдът намира, че обжалваният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган и не са налице основания за отмяната му в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка е издадена в писмена форма и съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. С оглед на това същата е мотивирана, като не се констатира отменителни основания по чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ. само подобни нарушения биха могли да обосновават извод за незаконосъобразност на административния акт. С оглед изложеното по-горе не се констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон.

Упражнената компетентност в случая е мотивирана от установяването, че жалбоподателят е с отнети 48 контролни точки от максималните 39. Същият е изгубил придобитата правоспособност и е следвало да върне СУМПС в съответната служба на МВР съгласно чл. 157, ал. 4 ЗДвП. Това задължение не е било изпълнено, с което органът е счел, че са налице предпоставките по чл. 171, т. 4 ЗДвП за изземване на СУМПС.

Предвидената в цитираната разпоредба преустановителна ПАМ „изземване на СУМПС“ се прилага при наличието на една предпоставка, а именно неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП, предвиждащо че водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи

придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

Правната техника на препращане, която законодателят използва, налага при преценка на законосъобразността на заповедта по чл. 171, т. 4 ЗДвП да се установи дали е предвиденото в чл. 157, ал. 4 ЗДвП задължение - връщане на свидетелството за управление, и да се установи неговото изпълнение. За да е налице задължение за връщане на свидетелството за управление на моторно превозно средство е необходимо на водача да са отнети всички контролни точки. Тогава той губи правоспособността си и свидетелството за управление, като индивидуален удостоверяващ документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство - чл. 50, ал. 1 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД), става неверен - престава да съответства на удостовереното в него (което и налага задължителното му изземване).

За да е налице релевантно отнемане на контролни точки, е необходимо да е установено по надлежния ред извършването на някое от нарушенията, визирани в чл. 6, ал. 1 от Наредба № Из-2539. Кога едно нарушение е установено по надлежния ред определя Законът за административните нарушения и наказания (ЗАНН). За да е установено по надлежния ред административното нарушение е необходимо наказателното постановление, което го констатира, да е станало окончателен, изпълняем, т. е. влязъл в сила акт. Само този акт има изпълнителна сила и с оглед на това поражда предвидените в правната норма правни последици. Съгласно чл. 64 ЗАНН влизат в сила наказателните постановления, предупрежденията, резолюциите и електронните фишове, които: не подлежат на обжалване; не са били обжалвани в законния срок; са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 контролните точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Наказателните постановления, във връзка с които е издадена ЗППАМ са приложени по делото. С тях са отнети на жалбоподателя общо 48 контролни точки.

По отношение на Наказателно постановление № 24-4332-022622/26.09.2024 г. е посочено, че същото е връчено при условията на чл.58 ал.2 от ЗАНН. Със същото са отнети 8 контролни точки.

Съгласно чл.58 ал.2 от ЗАНН когато нарушителят или поискалият обезщетение не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването.

Едновременно с това на цитираното наказателно постановление няма отбелязване в тази връзка, относно ненамиране на жалбоподателя на адреса, както и данни, дали има известен нов адрес. Приложената докладна записка с рег. № 3384р34340/23.07.2025 г., относно посещение на адреса на жалбоподателя в [населено място],[жк][жилищен адрес] е от дата 23.07.2025г. т.е. след датата на отбелязването, че НП е влязло в сила -21.07.2025 г., поради което съдът прави извод, че не са изпълнени в пълнота изискванията на чл.58 ал.2 от ЗАНН, за да може да се приеме, че наказателното постановление е влязло в сила.

От друга страна, в настоящото съдебното производство от жалбоподателя са представени доказателства, че именно срещу НП № 24-4332-022622/26.09.2024 г. е депозирана жалба в Софийски районен съд с вх.№ 2444/07.01.2026 г. по описа на СРС и има образувано и висящо НАХД.

Пред Софийски районен съд са обжалвани и следните Наказателни постановления, издадени по отношение на М. В. М. - Наказателно постановление № 25-4332-016914/11.07.2025 г., с което са му отнети 10 /десет/ контролни точки; НП № 25-4332-015468/03.07.2025 г. с което му е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв. по чл. 183, ал.4, т.6 от ЗДвП и са му отнети 8 контролни точки, НП № 25-4332-013724/18.06.2025 г. с което му е наложено административно

наказание глоба в размер на 50 лв по чл. 183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП, връчено на 11.09.2025 г. и влязло в законна сила на 26.09.2025 г., с което са му отнети 10 контролни точки.

От процесуалния представител на жалбоподателя са представени депозирани жалби съответно с № 54460/19.02.2026 г., № 54459/19.02.2026 г. и № 54458/19.02.2026 г., всички по описа на СРС – НК.

Разпоредбата на чл. 142, ал. 2 АПК въвежда задължение за съда да преценява новите факти от значение за делото след издаване на акта, към момента на приключване на устните състезания. Нови факти от значение за делото могат да бъдат само тези, които са настъпили след издаването на акта, и които с обратна сила променят правното значение на фактите, въз основа на които органът е взел решението си, или отменят съществуването на тези факти.

В съдебното производство се събраха доказателства, че едно от посочените в ЗППАМ наказателно постановление, а именно Наказателно постановление № 24-4332-022622/26.09.2024 г. е връчено в нарушение и при неспазване на изискванията на чл.58 ал.2 от ЗАНН, като съдът приема, че същото не е влязло в сила.

Представени са и от жалбоподателя надлежни писмени доказателства за постъпили жалби от М. В. М. по реда на чл.59 и следващи от ЗАНН пред Софийски районен съд срещу Наказателно постановление № 25-4332-016914/11.07.2025 г., Наказателно постановление № 25-4332-015468/03.07.2025 г. и Наказателно постановление № 25-4332-013724/18.06.2025 г., като към настоящия момент липсват данни, съдебните административно-наказателни дела да са приключили с влязъл в сила съдебен акт.

Предвид тези установени нови факти, както и липсата на доказателства за влизане в сила на НП № 24-4332-022622/26.09.2024 г., настоящият състав приема, че оспорената заповед е издадена при липса на материалноправните предпоставки за прилагане на процесната ПАМ – не се установява отнемане на посочените в ЗППАМ общо 48 контролни точки с влезли в сила наказателни постановления.

С оглед горното оспорената заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена в условията на чл. 146, т. 4 от АПК.

Предвид изхода на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно претендирани от адв. Ч. по представен списък и са в размер на 914,15 евро, от които държавна такса в размер на 5,11 евро и адвокатски хонорар в размер на общо 909,03 евро, заплатен в брой съгласно представени договори за правна помощ от 19.11.2025 г. и от 25.02.2026 г.

Направеното възражение за прекомерност на адвокатския хонорар е неоснователно, а и немотивирано. Съгласно чл.78 ал.5 от ГПК /изм. – ДВ бр.17/2026 г./ приложим на основание чл.144 от АПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по мотивирано възражение за прекомерност, направено от насрещната страна, да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част.

От ответната страна не са изложени никакви съображения и доводи, защо смята, че адвокатското възнаграждение е прекомерно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 61-ви състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005392/06.11.2025 г. по чл.171 т. 4 от Закона за движение по пътищата, издадена от Г. В. Б. – началник група отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която по отношение на М. В. М. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от Закона за движение по пътищата –

изземване на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, на който са му отнети всички контролни точки и не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. В. М. ЕГН [ЕГН] сумата от 914,15 евро /деветстотин и четиринадесет и 0,15/ разноси по делото.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

Съдия: